

Títol: UN MATÍ PER COLLSEROLA

Diumenge vaig conduir un grup de vint-i-vuit persones en una excursió a peu per la serra de Collserola, organitzada pel Club Muntanyenc. Vam sortir de Sant Cugat i, en arribar a Cerdanyola, ens varem endinsar dins la muntanya en el lloc conegut com vall de Sant Iscle de les Feixes. Plana, turons i torrenteres ens esperaven.

La caminada, després de quinze anys de fer-la, va ser la més ràpida de totes. Vam sortir a les 9:15 hores i vam tornar a les 13:00 h, amb un total de 12,8 km. En el grup hi havia persones més joves que altres anys i, anant espitjant, vam dur molt bona marxa i vam escurçar en mitja hora el trajecte habitual. Varem tenir pocs temps morts per replegar-nos a causa de la fragmentació del grup.

L'excursió no va ser fàcil. Com sempre! Vam haver de sortejar un munt de gossos i de bicicletes, fins i tot per camins emboscats, feréstecs, de menys d'un metre d'amplada i coberts per brancatge arbustiu. Cap senglar! Crec que els diumenges s'amaguen perquè saben que surten les bicicletes i els tenen atemorits.

Vam passar per Canaletes, l'aqüeducte, les serres de na Joana i d'en Llegat, el cementiri de Collserola, el Forat del Vent i els masos de can Catà, Fermí, Lloses, Ferrer, Codina i Canaletes. Les torrenteres i les obagues estaven curulles de verdor i les fonts boscanes ben seques.

El grup no tenia esperit competitiu, però sí que gaudia d'un bon ritme i se sorprendia del caràcter salvatge de la contrada: obaga, boscos densos, camins estrets i poc freqüentats, vegetació arbustiva amb marfulls, llentiscles, brucs i arboços; bosquets d'alzines, roures, pins bords i pinyoners. Les raconades humides eren immillorables i ajudaven a descansar breument. El pitjor de tot, les fonts assedegades i els ciclistes que es llançaven pels camins, esbojarradament, amb greu risc d'accident pels caminants.

Practicar l'esport de la caminada no resulta gens fàcil en llocs d'hiperfreqüentació ambiental. Cal anar ben calçat i amb bosses o motxilles petites. Les mans i el cos han d'estar lliures. No calen bastons ni pals a les mans com alguns porten.

Quan arribem al final de la passejada, ens agrupem per acomiadar-nos, amb el desig de retrobar-nos en la propera sortida. Tothom ha gaudit de la trobada i del llarg recorregut en comú. Aquest ha estat l'exercici físic d'un matí de diumenge per Collserola